

рѣши да освободи заточеннаго; нѣ съ томъ условіемъ, да живѣе внѣ отъ Българіжъ. Сіе радостотворное извѣстіе ся съобща капетану Георгію, и онъ радостно прѣв условіе, и пріготови ся да иди да живѣе въ Влахо-Богданская Княжества.

Нѣ черная сѣдба не была еще испълнила своѣ злобж и друга пѣ горка е чѣкала Българина витяза, да не може да постигни свое благородно рѣшеніе. Фанаріотская патриаршія, коя съ непримигателно око злобно слѣдува вся дѣла Българска, и познатый князь Богоридъ извѣстивше ся о тому, съвѣтувахъ Портжъ, да не отпуска такъ свободно того храбраго Българина ни въ Вланко да живѣе! Нѣ да го прѣдадѣ Самешкому тогда князу, истому Богориду, да го онъ държи тамо подѣ свое хитро наблюденіе! Капетанъ Георгій нѣмаше што да стори, и на жалость своѣ склони ся на то. Онъ ся испроводи тамо пакъ кѣту заточень, гдѣ отидѣ да го съдружи вѣрная му съпруга.

Въ него врѣмя бѣше намѣстникъ княза Богорида на островъ Самось единъ худаго рода гъркоманинъ Българинъ, кой спомогнѣтъ отъ родолюбци Българи, бѣ ся образовалъ въ Карловское Райново училище, послѣ въ Цариградѣ, и послѣ въ Парисъ, прѣвготовляющъ ся за да бѣди учитель въ Котель, и да ползува свое отечество, за коѣ цѣль му ся и помогаше; нѣ онъ скоро заборава челоуѣколюбиваѣж благодѣтелнѣж рѣжжъ, и показавшъ най голѣмаѣж неблагодарность прилѣпи ся кѣту лѣпка на фанаріотскаѣж гнуснѣж политикѣж и животѣ, и отсвѣнъ що изгуби всякое уваженіе между благочювственія родолюбцы Българи, затвори си самъ и свое отъ младость еще отворенное въ Българскѣж литературѣж попріще, за кое ся виждаше доста способнѣ, и има чѣсть да ся спомяне отъ покойнаго и приснопамятнаго Ю. И. Венелина, за единъ краткѣкъ си прѣводѣ: „Мѣдрость добраго Рихарда“ и Продикова Басна отъ Гърцкы. Онъ видѣлъ себе на Турскѣж службѣж смисли да е то голѣмо нѣщо, и заборава свое начало; и така ся испълни на него общая българска посло-